

FORENINGEN AF PANTEFOGEDER

København d. 4. oktober 2004

Folketingets skatteudvalg har i oktober 2004 stillet 4 meget enkle spørgsmål i forbindelse inddrivelsesopgavens samling i statslig regi.

De 4 enkle spørgsmål burde kunne besvares meget enkelt.

Da Skatteministerens svar imidlertid er meget lange og uddybende, har Pantefogedforeningen forsøgt at omsætte svarene til mere "enkle svar".

De "enkle svar" er fremhævet efter hvert spørgsmål/svar.

Spørgsmål 5: Vil ministeren redegøre for, om det fortsat vil være muligt for en borger kun at henvende sig ét sted (kommunen) for at indgå en betalingsaftale omkring sin skatterestance, børnebidragsrestance og daginstitutionsrestance, eller om borgeren fremover, som følge af den påtænkte ændring af opkrævningsreglerne, skal henvende sig til ToldSkat vedr. skatterestancen og til kommunen vedr. de øvrige restancer?

Svar: Spørgsmålet baserer sig på en forkert antagelse om, at borgerne fremover er nødsaget til at kontakte den statslige restanceinddrivelsesmyndighed vedrørende afvikling af en skatterestance, mens en samtidig børnebidragsrestance og daginstitutionsrestance skal håndteres af kommunen. Antagelsen beror på en misforståelse af, hvordan snitfladerne og kompetenceforholdet mellem de enkelte fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden fastlægges. Helt grundlæggende tages der udgangspunkt i den allerede eksisterende sondring mellem opkrævning og inddrivelse. Ved opkrævning forstås beregning og opgørelse af beløb til opkrævning, udsendelse af opkrævninger og regninger, herunder betaling i rater, til borgere og virksomheder m.fl., kontrol af om betaling finder sted inden for den fastsatte betalingsfrist, samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Som et led i opkrævningsarbejdet er det tanken, at der skal kunne indgås aftaler om betaling af fordringen, herunder om betaling i rater. Ved inddrivelse forstås anvendelse af lovgivningens tvangsinddrivelsesmidler i form af eksempelvis lønindeholdelse, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring og indgåelse af frivillige betalingsordninger til afvikling af restancen. Anvendelsen af egentlige inddrivelsesredskaber – kreditorbeføjelser – er således forbeholdt restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden kommer først ind i billedet, når fordringshaveren ikke kan opkræve fordringen med de midler, der er til rådighed i opkrævningsfasen. Dvs., når en skyldner ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser. Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en restance, som fordringshaveren overdrager til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling af restancen. I eksemplet, der omhandles i spørgsmålet, hvor der er tale om samtidige restancer på skatte-, børnebidrags- og daginstitutionsområdet, er det fremover restanceinddrivelsesmyndigheden, der har kompetencen til at få afviklet borgerens

samlede restancemellemværende med det offentlige. Hidtil har restanceinndrivelsen på de 3 områder været varetaget af kommunerne. Dvs. både i dag og fremover vil borgeren i eksemplet kun være i kontakt med én offentlig myndighed vedrørende restanceafviklingen. Med den valgte arbejdsdeling mellem de enkelte kommunale og statslige fordringshavere og restanceinndrivelsesmyndigheden, hvor der som nævnt sondres mellem opkrævning og inddrivelse, er det den enkelte fordringshaver, der varetager kontakten til borgeren. Opkrævning vedr. børnebidrag og daginstitutionsbetaling er således et kommunalt anliggende, mens opkrævning på skatteområdet er et statsligt anliggende. Det er ikke anderledes end i dag, hvor man også kan være i kontakt med en eller flere fordringshavere/opkrævningsmyndigheder på en gang samtidig med, at en tredje myndighed f.eks. begærer lønindeholdelse for en restance vedr. et andet forhold. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en borger modtager en opkrævning (girokort) for daginstitutionsbetaling fra kommunen samtidig med, at Inddrivelsesenheden i ToldSkat iværksætter lønindeholdelse for en TV-licensrestance eller restance med en anden af de adskillige hundrede statslige fordringer, der inddrives af Inddrivelsesenheden. Der er ikke noget usædvanlig eller overraskende i, at man må forholde sig til et girokort fra kommunen og staten på en og samme tid. Det nye er således, at man i inddrivelsesfasen fremover kun er i kontakt med én myndighed, hvor man i dag kan være i kontakt med en række myndigheder. For så vidt angår opkrævningen af personlige skatter og inddrivelsen af personlige skatterestancer er opkrævningen som nævnt allerede efter gældende regler en statslig opgave. Opkrævningen af personlige skatter er i meget vidt omfang automatiseret. Den løbende opkrævning sker ved arbejdsgiverens indeholdelse af A-skat i forbindelse med lønudbetalingen og for selvstændigt erhvervsdrivendes vedkommende ved udsendelse af 10 årlige B-skatterater. Eventuelle restskatter udskrives i forbindelse med udsendelse af den ordinære årsopgørelse eller i forbindelse med ændring af en årsopgørelse som følge af ligningsmæssige ændringer. Restskatter kan indtil en vis grænse indregnes i efterfølgende års forskudsstat og eller betales i op til 3 rater. Hvis en personlig restskat ikke betales rettidigt, overgår den efter udsendelse af en maskinelt genereret rykkerskrivelse i tilfælde af fortsat manglende betaling til inddrivelse i kommunen, der udfører inddrivelsen på vegne af de statslige told- og skattemyndigheder. Inddrivelsen overføres med det nye forslag til restanceinndrivelsesmyndigheden. Tilsvarende gælder ifølge aftalen om kommunalreformen på skatteområdet forskudsregistreringen og ligningen, der flyttes fra kommunerne til staten. Med andre ord lægges der op til, at den samlede skatteopgave inklusive restanceinndrivelsen skal ligge i staten, og det synes jeg er en både stringent, logisk og forståelig organisatorisk tilrettelæggelse af opgaven til gavn for ikke mindst borgerne og virksomhederne. Omvendt ville det forekomme noget besynderligt og vanskeligt forståeligt for borgerne og de personligt drevne virksomheder at flytte opkrævningen af personlige skatter fra staten til kommunerne henset til, at der som nævnt er tale om en stort set automatiseret proces og henset til, at både forskudsregistreringen, ligningen og restanceinndrivelsen foreslås overført til staten.

Det enkle svar:

Nej, borgeren kan fremover ikke nøjes med kun at henvende sig et sted, men skal stadig henvende sig i kommunen vedrørende børnebidragsrestancen og daginstitutionsrestancen, medens henvendelser vedrørende skatterestancen skal rettes til staten.

Spørgsmål 6: Vil ministeren redegøre for, om det fortsat vil være muligt for en borger, der i dag i forbindelse med en frivillig betalingsordning også skal stille sikkerhed for sin restance, at få klaret det hele af en og samme person i kommunen. Eller om borgeren fremover som følge af den påtænkte ændring af opkrævningsreglerne skal træffe den frivillige betalingsordning med kommunen og stille sikkerhed (udlægsforretningen) over for en statslig inddrivelsesmyndighed?

Svar: Som jeg har redegjort for i min besvarelse af Skatteudvalgets spm. nr. 5, er anvendelsen af de egentlige inddrivelsesredskaber - kreditorbeføjelser - efter forslaget forbeholdt den statslige restanceinddrivelsesmyndighed. Det gælder også adgangen til at indgå betalingsordninger og iværksætte udlægs- og udpantningsforretninger med henblik på sikkerhedsstillelse. I eksemplet, hvor fordringen har udviklet sig til en restance, vil fordringen efter forslaget være overført fra fordringshaveren/kreditormyndigheden til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling af restancen. Borgeren vil derfor alene skulle være i kontakt med den statslige restanceinddrivelsesmyndighed. Kommunerne og andre offentlige fordringshavere vil derimod efter forslaget få adgang til som led i opkrævningsarbejdet efter anmodning fra skyldneren at indgå en frivillig betalingsaftale med skyldneren. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse og eventuelle kendskab til skyldnerens økonomiske og sociale situation skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist, hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor f.eks. et forfaldent beløb kan afdrages i rater. Hvis skyldneren ikke overholder betalingsfristen, herunder misligholder en aftale om betaling i rater, på trods af en eller flere rykkerskrivelser har fordringen udviklet sig til en restance, som fordringshaveren skal overdrage til restanceinddrivelsesmyndigheden til videre forfølgning.

Det enkle svar:

Nej, borgeren kan fremover ikke nøjes med kun at henvende sig et sted, men skal i forbindelse med en betalingsaftale i første omgang henvende sig i kommunen, hvis der er tale om et af alle de krav som kommunen skal opkræve.

Hvis der i forbindelse med betalingsaftalen i kommunen også skal stilles sikkerhed for restancen, skal borgeren efterfølgende henvende til en statslig myndighed.

Spørgsmål 7: Mener ministeren, at det som følge af den påtænkte ændring af opkrævningsreglerne vil være realistisk at forestille sig, at det fortsat vil være muligt at foretage udlæg i f.eks. bankindeståender, som man bliver opmærksom på i forbindelse med en samtale omkring en frivillig betalingsordning. Vil ministeren i den forbindelse redegøre for, om en borger fremover skal henvises til en statslig inddrivelsesmyndighed, der herefter skal foretage udlægget, og om det i så fald er realistisk at tro, at et bankindestående fortsat vil være til stede, når inddrivelsesmyndigheden får berammet en udlægsforretning.

Svar: Jeg henviser til min besvarelse af Skatteudvalgets spørgsmål nr. 5 og 6. Heraf fremgår, at det efter forslaget alene er den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, der skal kunne anvende inddrivelsesredskaber, herunder indgå betalingsordninger og iværksætte udlægsforretninger i f.eks. bankindeståender.

Jeg har intet grundlag for at betvivle, at anvendelsen af de til rådighedstående inddrivelsesredskaber i henhold til lovgivningen og administrativ praksis, vil blive anvendt lige så effektivt af den kommende statslige restanceinddrivelsesmyndighed som af de nuværende inddrivelsesmyndigheder, herunder kommunerne – tværtimod. Samlingen af inddrivelsesopgaverne hos én statslig restanceinddrivelsesmyndighed og forslagene om harmonisering og forenkling af regelgrundlaget for restanceinddrivelsen samt etableringen af ét samlet IT-system til afløsning af de nuværende 10 systemer vil samlet set medføre en mærkbar effektivisering af det offentliges restanceinddrivelse. Det er et af hovedformålene med omlægningerne.

Det enkle svar:

Hvis kommunen i forbindelse med en henvendelse fra en borger omkring en frivillig betalingsordning bliver opmærksom på et stort bankindestående, kan kommunen ikke længere foretage udlæg i bankindeståendet. Sagen skal i stedet flyttes til en statslig myndighed, hvor borgeren efterfølgende skal henvende sig. Skatteministeren har ikke svaret på om det er realistisk at tro, at et sådant bankindestående fortsat vil være til stede, når inddrivelsesmyndigheden får berammet en udlægsforretning. Efter Pantefogedforeningens faglige vurdering vil det ikke være realistisk at tro på dette.

Spørgsmål 8: Vil ministeren redegøre for, om en borger, der i forbindelse med en frivillig betalingsordning blot ønsker, at restancen indeholdes i den pågældendes løn, fortsat kan få klaret det hele af en og samme person i kommunen, eller om borgeren fremover som følge af den påtænkte ændring af opkrævningsreglerne skal træffe den frivillige betalingsordning med kommunen og herefter anmode om den frivillige lønindeholdelse overfor en statslig inddrivelsesmyndighed?

Svar: Jeg forstår spørgsmålet således, at borgeren i eksemplet har en restance, som den pågældende ønsker afviklet gennem lønindeholdelse i stedet for en betalingsordning. Som det fremgår af besvarelse af Skatteudvalgets spørgsmål 5, 6 og 7 er anvendelsen af inddrivelsesinstrumenter, herunder indgåelse af betalingsordninger og iværksættelse af lønindeholdelse, fremover forbeholdt restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis borgeren i eksemplet retter henvendelse til kommunen med ønsket om, at der skal iværksættes lønindeholdelse for restancen, vil kommunen skulle henvise borgeren til restanceinddrivelsesmyndigheden. Samtidig vil kommunen – hvis det ikke allerede er sket – skulle overgive inddrivelsessagen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er i fuld overensstemmelse med princippet om, at borgere og virksomheder fremover kun skal være i kontakt med én statslig myndighed, når det drejer sig om restancer til det offentlige.

Det enkle svar:

Den borger, der i forbindelse med en frivillig betalingsordning i kommunen blot ønsker restancen indeholdt i sin løn, kan ikke længere nøjes med kun at rette henvendelse til kommunen, men skal efterfølgende rette henvendelse til en statslig myndighed for at få restancen indeholdt i sin løn.

Erik Lund
landsformand